

Прийшов до саду, де був хлопчиком

Володимир Свідзінський

Прийшов до саду, де був хлопчиком.

В паморозній тиші вечора

Усі дерева сколихнулися.

— Де ти так довго-довго був?

Либонь, усі світи обійшов,

Обтрусив золоту яблуню,

Пив воду з лиця місяця,

Здобув уламок веселки?

Я став, відказую тихо:

— Золотих яблук не рвав,

З криниці неба не пив води,

До веселки ані дойнявся. —

Усі дерева посмутилися.

Коли паморозь — сад глибокий,

В саду світліє вікно.

Увійшов я — там дід замшілий,

На чугаїні червоні вуса,

Під чобітьми мокрявий слід.

Я ліг на тапчан рипливий,

На ньому рядно у смужках,

Тільки синя притьмарилася,

За довгі літа намеркла.

Розпочинає замшілий дід:

— Що був собі хлопчик малий,

Та пішов у далекий світ,

А горбата за ним услід...

Тріщить у грубці солома.

Смертний сон облягає вії,

Як той іній навислу стріху.